може би, и трети пѫть. У мене се намѣрва едно такъво по̀-сѣтнѣшно издание, което има такъво заглавие:

Кра́ткое ѡписа́ніе на сѫ̀ты̀те два́десѧтъ монасты̀ри, заради́ поклóнниците ѿ и́датъ на сѫ̀та гора̀, и за оны̀ѧ който желáѧтъ да знáѧтъ чудеса́та ѿ се по свѧтогóрските монасты̀ри. Тре́тое изда́ніе. Печа́тано ѿдимскими писмены̀. 1846. Тая книжка има форматъ отъ малка осмина, печатана е съ църковни букви и състои отъ десетъ листа (20 страници); на първото листо е напечатано заглавието, а другитѣ деветъ сѫ запразднени съ описанието на мънастиретѣ. Въ книжката не е забѣлѣжено, дѣ е печатана, но ние на вѣрно можемъ да кажемъ, че тя е печатана въ Самоковъ, въ печатницата на Никола Кара-Стояновъ, който на първо врѣме е работилъ тайно, скривалъ е, така да кажемъ, *фирмата* си. Токо слѣдъ 1850 год. на неговитѣ книги е захванало да се явява името му и мѣстото, дѣ се е намирала печатницата му (Самововъ). У насъ се намѣрватъ нѣколко отъ тия по̀-сѣтнѣшни Кара-Стоянови издания и ние въ тѣхъ срѣщаме сѫщитѣ букви, съ които е печатано и краткото описание на светитѣ двадесять мънастире. По̀-долу ние ще приведемъ и друго едно доказателство, което увѣрява, че книжката, за която говоримъ тукъ и за която е речено въ заглавието и́, че е напечатана на 1846 година *Будинскими писмены*, е излѣзла изъ Самоковската печатница на Николая Кара-Стоянова. — Нѣма съмнѣние, че тая книжка не е нѣщо ново, а е едно по̀-сѣтнѣшно издание на Солунската книга за светогорскитѣ мънастире. Въ това лесно ще се увѣрятъ читательетѣ отъ извода, който ние ще приведемъ въ края на настоящий членъ отъ двѣтѣ тие книги. Въ Самоковското издание е промѣненъ само езикътъ, който въ всичката книжка е прѣправенъ отъ църковно-славянски на доста чистъ народенъ български езикъ, споредъ Самоковското изговарянье. Сѫщо такъвъ народенъ езикъ ние срѣщаме въ по̀-вечето отъ книгитѣ, що сѫ печатани съ Самоковската печатница и сѫ редактирани отъ Наколая Кара-Стоянова и неговий синъ Анастасъ, славний български фотографъ. — Освѣнъ това, въ Самоковското издание е поизмѣненъ малко нѣщо и редътъ, по който се описватъ мънастиретѣ въ книжката. Въ Солунското издание първѣ се описватъ источнитѣ мънастире (Велика Лавра, Каракалъ, Филотей, Иверъ, Катло-